

РЕШЕНИЕ

№ 1918

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **112** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от П. Х. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], срещу Разпореждане № 4505-40-2088/25.11.2020 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", с което е отпуснато гарантирано вземане на жалбоподателя по заявление с вх. № 4502-21-188 от 02.02.2018 г. и съгласно мотиви в Решение № 3040/17.06.2020г. на Административен съд София град в размер на 1899.91 лева.

С жалбата се оспорва размера, определен с Разпореждане № 4505-40-2088/25.11.2020 г., като се претендира определяне на размер, съобразно представените изпълнителни листове /л. 28 и л.29/, като жалбоподателят счита, че неправомерно са му преведени суми само за три месеца, а изпълнителните листове са за период от 9 месеца, както и оспорва удържането на данък върху дохода. Моли съда за отмяна на разпореждането. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. Н., която в позиция по същество и в представените в писмени бележки поддържа жалбата. Навежда доводи за незаконосъобразност на административния акт, както и за несъобразяване на ответника с влязло в сила решение. Претендира разности, съобразно представен списък.

Ответникът - Директор на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", редовно призован, се представлява от юрисконсулт П., който оспорва

жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Представя писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заявление вх.№ 4502-21-188 от 02.02.2018 г. П. Х. Л. е поискал отпускане на гарантирано вземане, като е декларирал, че от 2000г. е работил като „снабдител” при работодателя [фирма]. Посочил е, че трудовото му правоотношение е прекратено на 05.04.2017г. Към същото са приложени Удостоверение, издадено от работодателя, с посочено изплатен брутен доход за месеците от август 2016г. – до м. април. 2017 г., ведно с справка за обезщетения за временна неработоспособност през месец април 2017г., изготвено от П. С., без да е посочена длъжността на издалото ги лице, Предизвестие от 05.04.2017г., изходящо от Управителя на [фирма] до жалбоподателя, Заповед от 05.04.2017г. за прекратяване на трудовото правоотношение между Л. и [фирма] и Допълнително споразумение от 04.01.2016г. към Трудов договор № 310 между Л. и [фирма].

На съда е служебно известно Решение № 1590 от 09.08.2017 г. по т.д. № 5674/2016г. на СГС за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на [фирма].

С разпореждане № 4508-40-05/08.02.2018г. на Директора на ФГВРС е спряно образуваното административно производство до извършване на проверка по реда на чл.5, ал.1 от Наредба за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя. Същото е обжалвано пред Административен съд София град, като с решение № 3159/14.05.2018г. по адм.д.№ 2915/2018г., съдът е отменил разпореждане № 4508-40-05/08.02.2018г. и върнал преписката на административния орган за произнасяне по същество.

В изпълнение на горепосоченото решение на АССГ е постановено Разпореждане № 4506-40-2278/14.11.2018г. на Директора на ФГВРС, с което на основание чл.26, ал.3 от ЗГВРСНР, &41 от ПРЗ на Закона за пазарите и финансовите инструменти и във връзка с &6, ал.1-2 от ПРЗ на Постановление № 59 на Министерски съвет от 20 април 2018г., е отказано отпускане на исканото гарантирано вземане. Срещу разпореждането е подадена жалба от Л. пред АССГ, като е образувано адм. дело № 126/2019г. С Решение № 4549/01.07..2019 г. съдът е отменил оспореното разпореждане от 14.11.2018 г. и върнал преписката на административния орган за ново произнасяне. Решението по адм.дело № 126/2019г. е обжалвано от ответника пред Върховен административен съд, който с Решение № 1902/05.02.2020г. по адм.дело № 11233/2019г. е отменил Решение № 4549/01.07..2019 г. и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. В решението си касационната инстанция е указала събирането на доказателства относно начислените но неизплатени трудови възнаграждение на жалбоподателя и изясняването на размера им, вкл. и чрез назначаване на експертиза. и събиране на информация от делото по несъстоятелност на работодателя.

При новото разглеждане на делото в АССГ е образувано адм.дело № 1475/2020г. С Решение № 3040/17.06.2020г. съдът е отменил Разпореждане № 4506-40-2278/14.11.2018г. на Директора на ФГВРС и върнал преписката за ново произнасяне. Съдът е указал събиране на доказателства относно размера на дължимите вземания на жалбоподателя от работодателя, вкл. и чрез събиране на

информация от търговското дело пред СГС във вр. с несъстоятелността на работодателя, както и чрез контролните органи на НОИ.

В изпълнение на указанията на съда, от органите на ТП на НОИ С.-град е извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], на основание чл.108, ал.1 от КСО, за което е съставен констативен протокол № KB-5-21-00829026 от 21.10.2020г. /л.17/, от който е видно, че в хода на проверката от страна на проверявания осигурител са представени частично трудови договори, длъжностни характеристики, ведомости за изплатени суми в брой за част от лицата за м.01.2016г. до м.05.2016г, частични касови ордери на част от лицата за месеците март, май и юни 2016г, разчетно-платежна ведомост за периода от м.04.2016г. до м.09.2016г, молби от лица за ползване на платен отпуск и банкови плащания за м.05.2016г. Въз основа на констатациите от проверката, синдика на дружеството Е. Т. е изготвил справка за начислените и изплатени/неизплатени трудови възнаграждения за периода от м.07.2016г. до м.09.2016г. Установено е, че по отношение на П. Л., съгласно представената ведомост, са начислени, но не са изплатени трудови възнаграждения за периода от м.07.2016г. до м.09.2016г.

В Декларация вх.№ 1029-21-7283#4 от 21.10.2020г. синдика на дружеството Е. Т., е декларирала, че не са й предавани ведомости за заплати, досиета на лица по трудови правоотношения, търговски книги, счетоводна документация или други документи, свързани с дейността на дружеството. По делото е представена справка /л.15/, изготвена от Т., за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и др.нормативни актове, съставена на база представените пред Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) писмени доказателства.

Въз основа на заявлението, извършената проверка и съгласно мотивите на Решение № 3040/17.06.2020г. по адм.дело № 1475/2020г., по описа на Административен съд София-град е издадено оспореното Разпореждане № 4505-40-2088/25.11.2020 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите".

В съдебното производство са приети доказателствата, представени с административната преписка от ответника, представените от жалбоподателя, както и са приобщени материалите по адм.дело № 126/2019г. на АССГ, адм.дело № 11233/2019г. на ВАС и по адм.дело № 1475/2020г. на АССГ.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Условията и реда за изплащане на гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя са регламентирани в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) и Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 26, ал. 1, изр.1 от ЗГВРСНР - Директорът на фонд "ГВРС". Същото е в предвидената от закона форма, без допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, както и при правилното приложение на материално-правните норми.

До 22.12.2017 г., действа редакцията на чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, според която право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време, и на които правоотношението: не е прекратено към датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6; е прекратено през последните три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6.

Със § 7 на Закона за изменение и допълнение на кодекса на труда (в сила от 22.12.2017 г., Обн. ДВ. бр. 102 от 22 Декември 2017 г.) в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя чл. 4, ал. 1 се изменя така: "Право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време." Член 22 се изменя по следния начин: "Чл. 22. (1) Гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Член 23 се отменя, а в чл. 25 думата "двумесечен" се заменя с "тримесечен".

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в 30 - дневен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава. Пропускането на преклузивния срок за упражняване на субективното материално право на гарантирано вземане води до погасяването му.

В новоприетия Закон за пазарите на финансови инструменти /ЗПФИ/ (в сила от 16.02.2018 г., Обн. ДВ. бр. 15 от 16 Февруари 2018 г.) с § 41, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) се въвежда правилото, че на работници и служители, които са били в трудово правоотношение с работодател по чл. 2 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и правоотношението им е било прекратено в срок по-дълъг от три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6 от същия закон, се гарантират при условията и до размера на чл. 22 от същия закон само вземанията, които са начислени, но неизплатени за периоди след 31 януари 2015 г.

Според, ал. 2 Гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление - декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от влизането в сила на този закон.

Съгласно, ал. 3 на § 41 Гарантирани вземания по ал. 1, (т.е. при действие на ограничението на, ал. 1) се отпускат и ако заявлението - декларация е подадено в периода от 22 декември 2017 г. до влизането в сила на този закон. На основание чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР (изм. ДВ, бр. 102/2017 г., в сила от 22.12.2017 г.) гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения

през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението за откриване на производство по несъстоятелност. В ал. 2 е посочено, че максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър. Съгласно чл. 22, ал. 3 от ЗГВРСНР, когато вземанията на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, чиито правоотношения са прекратени през последните 36 месеца преди датата на вписването в търговския регистър на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, са само начислени, но неизплатени парични обезщетения за сметка на работодателя, дължими по силата на нормативен акт, гарантираното вземане е в размер на неизплатените обезщетения, но не повече от четирикратния размер на минималната работна заплата, установена за страната към датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

Със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2018 г. максималният размер на гарантираните вземания по чл. 22, ал. 2 и чл. 23, ал. 2 от ЗГВРСНР е определен на 1300 лева.

Съгласно текста на чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя в срок до 21 дни от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец съгласно приложение № 1. Справката се изготвя в 3 екземпляра - за лицето, за ТП на НОИ и за работодателя. Екземплярът за правоимащия работник или служител се връчва лично или се изпраща чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка. В чл. 10, ал. 4 от Наредбата е посочено, че при определяне на ограничения размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР се вземат предвид в следния ред: 1. трудови възнаграждения; 2. парични обезщетения по Кодекса на труда, върху които се дължат осигурителни вноски; 3. други парични обезщетения по Кодекса на труда и 4. парични обезщетения по чл. 40, ал. 5 от Кодекса за социално осигуряване.

В конкретния случай, не е спорно от страните, че със заявление - декларация от 02.02.2018 г., подадено до териториално поделение на НОИ - С. град, жалбоподателят П. Х. Л. е поискал отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР въз основа на представени документи и декларирани в тях обстоятелства за правоотношението му с фирма [фирма]. Трудовото правоотношение между жалбоподателят и дружеството-работодател е прекратено, считано от 05.04.2017г.

По отношение на дружеството с Решение № 1590 от 09.08.2017 г. на Софийски градски съд, е обявена несъстоятелност.

С Разпореждане № 4505-40-2088/25.11.2020г., издадено от Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", на П. Л. е отпуснато гарантирано вземане на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР за периода от м. юли 2016 г. до м. септември 2016 г.

Справката за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ /л.15/, изготвена от синдика Е. Т. установява, че са били начислени, но неизплатени следните суми, дължими като трудово възнаграждение за 2016 г.: за месец юли 807,88 лева; за месец август 807,88 лева; за месец септември 807,88 лева, т.е. 3 трудови възнаграждения.

С оглед на представената от работодателя справка, в която са посочени начислените, но неизплатени от него трудови възнаграждения и обезщетения, и за кой период са дължими, е определен размера на гарантираното вземане на жалбоподателя. Към делото е представена работна справка, от която е видно начина на определяне на дължимото гарантирано вземане на Л. Върху получената сума са определени задълженията за осигурителни и здравни вноски, които са дължими, но не са внесени, поради неизплащане на месечните възнаграждения на жалбоподателя от страна на дружеството-работодател. Определен е облагаемия доход по чл. 24, ал. 1, данъчната основа по чл. 42, ал. 2 и 3, както и дължимият данък по чл. 42, ал. 3 от ЗДДФЛ в размер на 211,10 лв., като сумата подлежаща на изплащане на жалбоподателят правилно е определена в размер на 1899,91 лева, след приспадане на дължимия данък и сумата от 312,63 лв., дължима за осигурителни вноски.

С изпълнителен лист от 22.06.2020г. (л.28) издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по гр.д. № 2451/2019г. по описа на СРС [фирма] е осъдено да заплати на П. Л. сумата от 6 392,97 лв. –трудова възнаграждение за периода м.07.2016г. – м.04.2017г. по трудов договор сключен на 01.12.2011г., ведно със законна лихва от 16.1.2019г. до изплащане на вземането и сумата от 617,88 лв. представляваща обезщетение за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328 ал.1 т.3 и 4 от КТ.

С изпълнителен лист от 22.06.2020г. издаден по влязла в сила Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК от 14.02.2019г. по гр.д. № 2451/2019г. по описа на СРС, [фирма] е осъдено да заплати на П. Л. сумата от 996,23 лв. лихва за забава за период от 01.07.2016г. до 12.01.2018г. (л.29).

Тези вземания по издадените изпълнителни листове (извън вземанията за трудови възнаграждения за периода м.07.2016г. до м.09-.2016г. вкл.) са установени в производство по издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, като трудовите възнаграждения за периода м.10.2016г. – м.04.2017г. и обезщетението за неспазено предизвестие, не са били начислени от работодателя, поради което няма как да бъдат включени в гарантираното от фонда вземане, вкл. и с оглед нормата на чл.3 от ЗГВРСН и следва да се предявят в производството по несъстоятелност, от масата на несъстоятелността, с изключение на изплатените от фонд ГВРС вземания, като жалбоподателят се ползва с правната защита, предвидена в Търговския закон за вземания за трудови възнаграждения.

По изложените съображения съдът приема, че административния орган правилно е определил размера на отпуснатото гарантирано вземане по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСН по отношение на П. Л., съобразно действащата нормативна уредба към момента на подаване на заявлението - декларация за отпускане на гарантирано вземане с вх. № 4502-21-188 от 02.02.2018 г.. Обжалваното разпореждане е законосъобразно, постановено в съответствие с материалния закон, поради което жалбата срещу него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на ответника за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Х. Л. срещу Разпореждане № 4505-40-2088/25.11.2020 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите".

ОСЪЖДА П. Х. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица] да заплати на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: